

да ся приближи до Зефирѣ, и като ся дигна на въздухъ, хвърчеше сѣ покрай кѣщѣтъ, и видѣ съ радость, че имаше единъ прозорецъ отворенъ, но залудо обиколи цѣлѣтъ кѣщѣ; той ненамѣри никакъ Зефирѣ, и отчаянъ че ще ъ изгуби, рѣши ся да хвърчи докато ъ намѣри. Той хвърчя много дни, и като влѣзе въ единъ пустыня, видѣ единъ пещерѣ, при коѣто ся приближи; колко ся зарадва! Зефира бѣше сѣднала тамо при единъ почитаемый пустыникъ, и ядеше единъ малкъ закускѣ. Любко кѣдна върхъ рамото на тази лѣскава овчарка и съ умилкваніята си изражаваше задоволството си, което имаше да ъ глѣда. Зефира, обузета отъ сладостѣтъ на туй животно, гладеше го сладко съ рѣкъ, и ако и да знаеше че неможеше да ъ разбере, каза му че му приема дара, когото ъ показваше отъ само себе си, а че ще го обыча секога. „Що направихте Зефира? рѣче ъ пустыникѣтъ, вый си дадохте честното слово и върѣ.“ — Да, драга пастырко, ъ каза Любко, който прие въ тази минутѣ естественыя си образъ, крайтъ на моето прѣобразуваніе бѣше свързано до съизволеніето, което щѣхте да дадете за нашето съединеніе. Вый ми обѣщайте да мя обычате секога; потвърдете прочее моето щастіе, или закльнвамъ вълшебницѣтъ Кандитѣ, моѣтъ покровителѣ, да ми измѣни образа, подѣ когото имахъ честь да ви угода.

Вый немате никакъ да ся боите отъ постоянството ъ, му рѣче Кандита, която като промѣни пустыническыя си образъ, подѣ когото бѣше скрита, яви ся прѣдъ очитѣ имъ каквото си бѣше дѣйствително. Зефира въ веднага обикна като въ видѣ; но вашитѣ погрѣшки ъ принудихѣ да ви скрие на-